

Domov se vrne v pozni uri,
 odpahne tiho, rahlo duri:
 po sobi snu tišina vlada
 in dete spi in žena mlada.
 Zaman le ribič spanja čaka.
 Kako, da se nocoj pretaka
 mu v žilah kri tako nemirno,
 vse misli vro na morje širno?
 In skozi okno ščip posije,
 po sobi tiho luč razlije.
 Mož stopi k postelji ženice,
 poljubi njeno zvesto lice
 in sineku obraz cvetoči;
 in kakor da za vek se loči,
 drhte mu nema solza kane,
 obupno vzdihne, venkaj plane.

Morje visoko vale meče,
 srce k obrežju njega vleče;
 pozabi dom in drage svoje,
 ob morju spet mu vila poje.
 Zadivljen ribič prisluškuje,
 k obali črna barka pluje.

Kazimir pl. Radič.

Za tvojo ljubezen . . .

Za tvojo ljubezen mi je žal,
 kot bel golobec je plavala
 v snu mojem — in me opajala
 kot vonj žametnih rož.

A brezdnno med nama zije zdaj . . .
 cvetovi rož žametnih so zveneli,
 odselil iz mojih sanj se golobec je beli . . .
 za tvojo ljubezen mi je žal!

Kristina.

